

Vaszilij Bogdanov

AZ ELMŰLŐ HELYEK ÁRNYAI

Tegnap taxival mentünk a Fontainebleau-i erdőbe. Május volt, izzott a lég, a napsugarak lebegtek a fák között. Ide-oda kóvályogtunk, elég nehezen találtuk meg azt a zsebkendőnyi tisztást és azt a hatalmas fát, amely alatt három éve, első párizsi szabad napunkon önfeledten szeretkeztünk. Az esők elmosták azóta testünk lenyomatát, az évek eltüntették a nyomokat, de amint türelmetlenül, sietve vetkőztetni kezdtük egymást és meztelenül szorítottalak magamhoz, mégiscsak látni véltem azt a helyet, szinte vibrált, csalogatott. Amikor ledőlünk és nyögve, sóhajtozva simogattam lúdbőröző combodat, úgy forgolódtam, hogy pontosan oda kerüljek, hogy mai testem három évvel ezelőtti testem lenyomatát takarja, mintegy megsokszorozva. Fölöttem inogtál, mint egy virág, tétova tekinteted fennakadt a levegőben, s amint követtem, egy harkályt vettem észre ámultan, fölöttünk a fán. Szorgalmasan kopácsolt, morzézott szakadatlan, mintha üzeni akart volna a bujkáló rovaroknak. Aztán egy tarka pillangó gabalyodott hajadba, óvatosan szabadítottam ki, de te már nem figyeltél semmire, a szemed is lehunytad, arcodon rángások futottak végig, reszkettél, vacogtál, s én testünk rángatózó ritmusát a harkály morzézásához igazítva, rajzolgatni kezdtem végeérhetetlen, leporellószerűen egymásból nyíló palimpszesztjeimet és láttam alattunk és felettünk három esztendővel ezelőtti testünk egymásba fonódó, sugárzó auráját. Csodálatos volt, de sajnos hamar vége lett, mivel kirándulók kiáltozásai verték fel az erdő csendjét. Gyerekek sikongattak. Egy nő kiabált. Felugattak a kutyák. S csak annyi időnk maradt, hogy szétválva, belebújjunk ruháinkba, mert máris ott kavargtak a tisztáson, kíváncsian néztek felénk. Az egyik pufók kisfiú, lepkehálót szorongatva, vágatott el mellettünk,

nyomában lobogó hajú lányok szaladtak sikongatva, s egy pettyes dalmát eb oda is jött hozzánk, óvatosan szaglászni kezdett, majd továbbfutott. És mi ott maradtunk, az elmúló helyek árnyait idézve, a hatalmas fa árnyékában és hallgattunk.

+ Láthatólag – meséli Léna nagymama, pici ujjai között teás findzsáját szorongatva –, ha lassan is, de kezdett megnyugodni, bátyjáról írott versei is ezt bizonyították, s ez a Nekem írott verse is, ahol egy kirándulásunkat eleveníti fel. Az én beteges ötletem volt, hogy menjünk vissza az erdőbe, keressük meg azt a fát amely alatt 1914 májusában szeretkeztünk, leljük fel régi nyomainkat. A két élmény keveredik a versben, szét-szálazhatatlanul, s mielőtt végképpen megtalálnánk régi nyomainkat, kirándulók jelennek meg. A groteszk ellenpont csak kimerevíti a vers sodróan nosztalgikus hangulatát. És meg kell jegyeznem, hogy a harkály sem kitaláció, tényleg fölöttünk kopogtatta a fát. – Tatjana Bogdanova

Ambroozia, 2012/3.

Vaszilij Bogdanov (Bogdán László) 1948-ban született Sepsiszentgyörgyön. Verset és prózát is ír. József Attila-díjas.